

Lovforslag nr. L 84. Fremsat den 23. januar 1991 af industriministeren (Anne Birgitte Lundholt)

Forslag

til

Fællesmærkelov

§ 1. Et fællesmærke er et kollektivmærke eller et garantimærke.

Stk. 2. Et kollektivmærke er et særligt kendetegn, der tilhører en forening af erhvervsdrivende, og som dens medlemmer benytter eller agter at benytte for varer eller tjenesteydelser.

Stk. 3. Et garantimærke er et særligt kendetegn, der tilhører en juridisk person, der fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller tjenesteydelser, og som benyttes eller agtes benyttet for de varer eller tjenesteydelser, der er genstand for kontrol, eller for hvilke normer er fastsat.

§ 2. Varemærkelovens regler gælder for fællesmærker i det omfang, de efter deres beskaffenhed kan finde anvendelse, medmindre andet følger af bestemmelserne nedenfor.

§ 3. Tegn eller angivelser, der i omsætningen anvendes til at angive varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan uanset bestemmelsen i varemærkelovens § 13, stk. 2, nr. 1, udgøre et fællesmærke. Mærket giver ikke indehaveren ret til at forbyde en tredjemand at bruge sådanne tegn eller angivelser i omsætningen, når de bruges i overensstemmelse med god markedsføringsskik. Navnlig kan mærket ikke påberåbes over for tredjemand, der har ret til at bruge en given geografisk betegnelse.

§ 4. Fællesmærker registreres i fællesmærke-registret.

Stk. 2. Ansøgning om registrering af et fællesmærke skal indeholde de oplysninger, der er nævnt i varemærkelovens § 12, samt angive de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse.

Stk. 3. Industriministeren fastsætter nærmere bestemmelser om ansøgning, om påberåbelse af fortrinsrettigheder, jf. varemærkelovens §§ 18 og 19, om registrering og udslettelse af fællesmærker, om registrets indretning og førelse, om offentliggørelse af registreringer m.v., samt om gebyrerne for indlevering og behandling af ansøgninger, for ekspeditioner, udskrifter m.v.

§ 5. Indehaveren skal meddele senere ændringer i bestemmelserne for mærkets benyttelse til Patentdirektoratet senest 3 måneder efter, at ændringerne er vedtaget.

§ 6. Overdragelse af et registreret fællesmærke kan noteres i registret, medmindre mærket efter overdragelsen er egnet til at vildlede.

§ 7. Varemærkelovens § 25 finder anvendelse på fællesmærker med de tilføjelser, som følger af stk. 2.

Stk. 2. Følgende betragtes ligeledes som brug i overensstemmelse med varemærkelovens § 25, stk. 1:

- 1) Brug af et kollektivmærke af mindst én erhvervsdrivende, der er berettiget til at anvende mærket.
- 2) Brug af et garantimærke af mindst én erhvervsdrivende med tilladelse fra indehaveren.

§ 8. En fællesmærkeregistrering kan ophæves, hvis:

- 1) der foreligger forhold, som svarer til dem, der er nævnt i varemærkelovens § 28,
- 2) mærket strider mod almene samfundsinteresser, eller

3) indehaveren ikke har givet meddelelse om ændringer i de bestemmelser, der er fastsat for mærkets benyttelse.

§ 9. Sag om krænkelse af et fællesmærke kan alene anlægges af mærkeindehaveren. Den, som krænker en fællesmærkeret, og som er erstatningsansvarlig efter varemærkeloven, er pligtig at erstatte den skade, der måtte være påført mærkeindehaveren eller dem, som er berettiget til at benytte mærket.

§ 10. Henlægger industriministeren sine beføjelser efter loven til Patentdirektoratet, kan ministeren fastsætte regler om klageadgangen, herunder at klager ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

§ 11. Loven træder i kraft den 1. januar 1992 og samtidig ophæves fællesmærkeloven, jf. lov-bekendtgørelse nr. 250 af 17. april 1989.

Stk. 2. De administrative regler, der er fastsat i medfør af fællesmærkeloven, jf. stk. 1, forbliver i kraft, indtil de afløses af forskrifter udstedt efter denne lov.

Stk. 3. For fællesmærker, der er registreret før den 31. december 1991, påbegyndes 5-årsperioden efter § 7, jf. varemærkelovens § 25, først den 1. januar 1992.

§ 12. Ansøgninger, der ved lovens ikrafttræden ikke er bekendtgjort i overensstemmelse med de hidtidige bestemmelser, behandles efter bestemmelserne i denne lov.

§ 13. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget knytter sig nøje til det samtidigt fremsatte forslag til varemærkelov og tager som dette sigte på at gennemføre 1. EF-direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning på vare- og fællesmærkeområdet.

Et fællesmærke kan være et kollektiv- eller garantimærke. Ved kollektivmærker forstås særlige kendetegn, der indehaves af foreninger af erhvervsdrivende til brug for deres medlemmer for varer eller tjenesteydelser, som medlemmerne tilbyder i deres virksomhed. Ved garantimærker forstås særlige kendetegn, der indehaves af offentlige myndigheder eller organisationer m.v., som fører kontrol med eller fastsætter normer for varer eller tjenesteydelser, og som benyttes for de varer eller tjenesteydelser, der er genstand for kontrol eller for hvilke, der er fastsat normer.

I direktivets tekst bruges betegnelserne fællesmærker eller garantimærker, hvor der i den gældende danske lov alene bruges betegnelsen fællesmærker. I lovforslaget er brugt betegnelserne kollektivmærker og garantimærker. Denne opdeling af fællesmærkerne findes reelt også i den gældende lovs § 1.

Direktivet giver mulighed for at tillade registrering af fællesmærker, der i omsætningen anvendes til at angive varers og tjenesteydelsers geografiske oprindelse med visse forbehold for omfanget af den beskyttelse, der opnås ved en sådan registrering. Denne mulighed er udnyttet i lovforslaget, idet den kan være af stor interesse for en veludviklet levnedsmiddelinindustri. Denne bestemmelse er den væsentligste ændring i forhold til den gældende fællesmærkelov.

Det har i fællesmærkeloven været nødvendigt at uddybe, hvad der i relation til brugspligten betragtes som brug, når der er tale om et fællesmærke.

På grund af forslagens nøje tilknytning til forslag til varemærkelov henvises der iøvrigt til de almindelige bemærkninger til dette lovforslag.

Forslaget skønnes ikke at medføre økonomiske eller ressourcemæssige konsekvenser.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Det er fundet hensigtsmæssigt at bibeholde betegnelsen fællesmærker, men at tydeliggøre at denne betegnelse dækker over to former for mærker: kollektivmærker og garantimærker.

Definitionen på et kollektivmærke er derefter givet i stk. 2 og på et garantimærke i stk. 3.

Til § 2

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 2. Der er alene foretaget en mindre, redaktionel ændring.

Til § 3

Bestemmelsen indeholder en undtagelse fra varemærkelovens bestemmelse i forslagens § 13, stk. 2, nr. 1, således at fællesmærker, der angiver varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse, kan registreres.

Baggrunden for indsættelsen af denne bestemmelse i forslaget er en interesse i at kunne beskytte geografiske oprindelsesangivelser, bl.a. med henblik på navngivning af forædlede landbrugsprodukter. Bestemmelsen er i overensstemmelse med direktivets artikel 15, stk. 2.

Til § 4

Bestemmelsen indeholder den gældende lovs §§ 3 og 7. Bestemmelsen om, at fællesmærkeregistret er en særlig afdeling af varemærkeregistret er udeladt. § 4 indeholder hjemmel for industriministeren til at fastsætte bestemmelser om behandling af ansøgninger.

Til § 5

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 3, stk. 2, 2. pkt. Det er fundet unødvendigt at gentage § 3, stk. 2, 1. pkt. Der er endvidere sket en mindre, redaktionel ændring.

Til § 6

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 4; dog er ordlyden ændret for at lette forståelsen.

Til § 7

Bestemmelsen henviser til varemærkelovens bestemmelse om brugspligt og omhandler supplerende særregler vedrørende brugspligten for fællesmærker.

Til § 8

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1. Den er af overskuelighedsgrunde opdelt i 3 numre.

Til § 9

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 6. Der er sket en redaktionel ændring for at lette forståelsen.

Til § 10

Bestemmelsen svarer til patentlovens § 74 a.

Til § 11

Bestemmelsen er en sædvanlig ikrafttrædelses- og ophævelsesbestemmelse. Stk. 3 indeholder en overgangsbestemmelse for brugspligt.

Til § 12

Bestemmelsen fastslår, at ansøgninger, der ikke er bekendtgjort ved lovens ikrafttræden, behandles efter den nye lov.

Til § 13

Bestemmelsen er affattet i overensstemmelse med almindelig praksis m.h.t. Grønland og Færøerne.